

1

*Tweekoppige slang
Verstoort m'n stiltereis en
Megs schoenen stinken*

Wanneer je door Washington DC reist, verwacht je niet anders dan een paar slangen in mensenkleden te zien. Toch zat het me niet lekker toen er op Union Station een tweekoppige boa constrictor in onze trein instapte.

Het schepsel was in een blauwzijden kostuum gekropen en had de lussen van zijn lijf in de mouwen en pijpen gewurmd om ze op armen en benen te laten lijken. Zijn twee koppen staken als een dubbele periscoop uit de boord van zijn overhemd. Voor een oversized ballonbeest bewoog hij zich opmerkelijk gracieus. Met zijn koppen onze kant uit nam hij aan het andere uiteinde van de coupé plaats.

De andere passagiers besteedden geen aandacht aan hem. De Mist had ongetwijfeld hun waarneming verstoord, waardoor ze hem zagen als een normale medepassagier. De slang gedroeg zich niet dreigend. Hij keek zelfs niet onze kant uit. Voor hetzelfde geld was hij gewoon een loonslaafmonster op weg naar huis.

En toch kon ik er niet van uitgaan...

'Ik wil je niet alarmeren...' fluisterde ik tegen Meg.

'Ssst,' zei ze.

Meg nam de regels van de stiltecoupé heel serieus. Vanaf het moment dat we waren ingestapt, had het grootste deel van de geluiden in de coupé bestaan uit Megs gesis telkens wanneer ik iets zei, nieste of mijn keel schraapte.

‘Maar er zit een monster,’ drong ik aan.

Ze keek op van haar gratis Amtrak-magazine en trok een wenkbrauw op boven haar met nepdiamantjes bezette vlinderbril. *Waar?*

Ik wees met mijn kin naar het schepsel. Terwijl onze trein het station verliet, keek zijn linkerkop afwezig uit het raampje. De gevorkte tong van zijn rechterkop flitste een waterflesje in dat hij vasthield met de lus die voor zijn hand moest doorgaan.

‘Het is een *amphisbaena*,’ fluisterde ik, waarna ik er behulpzaam aan toevoegde: ‘Een slang met aan beide uiteinden een kop.’

Meg fronste haar wenkbrauwen en haalde vervolgens haar schouders op, wat ik interpreteerde als *Lijkt me niet gevaarlijk*. Toen ging ze weer door met lezen.

Ik onderdrukte de neiging om ertegenin te gaan. Voornamelijk omdat ik niet weer tot zwijgen gesis wilde worden.

Ik kon het Meg niet kwalijk nemen dat ze stilte wilde. In de afgelopen week hadden we ons in Kansas een weg gevochten door een meute wilde centauren, waren we in Springfield, Missouri, bij de sculptuur van de grootste vork ter wereld een hongergeest tegen het lijf gelopen (sorry, geen selfie) en waren we ternauwernood ontsnapt aan een paar blauwe Kentucky-*drakons* die ons een paar keer rond de renbaan van Churchill Downs hadden gejaagd. Na dat alles was een tweekoppige slang in kostuum geen reden tot paniek. Hij bezorgde ons hoe dan ook op dit moment geen last.

Ik probeerde me te ontspannen.

Meg verdiepte zich weer in haar tijdschrift en ging weer helemaal op in een artikel over *urban gardening*. In de maanden dat

we nu samen waren, was mijn jonge metgezel groter geworden, maar ze was nog steeds compact genoeg om haar rode baskets comfortabel tegen de rugleuning van de stoel voor haar te zetten. Comfortabel voor háár, bedoel ik dan. Niet voor mij of de andere passagiers. Meg had haar schoenen sinds onze sprint over de renbaan nog niet uitgetrokken en ze zagen eruit én roken als het achtereind van een paard.

Ze had tenminste wel haar gerafelde groene jurk ingeruild voor een Dollar General-spijkerbroek en een groen T-shirt met VNICORNES IMPERANT! dat ze in de winkel van Kamp Jupiter had gekocht. Nu haar pagekapsel aan het uitgroeien was en met de felrode pukkels die op haar kin op doorbreken stond, zag ze er niet langer uit als een kleuter. Ze zag er bijna zo oud uit als ze was: een achtstegroeper die de hellekring had betreden die ook wel puberteit werd genoemd.

Ik had deze waarneming niet met Meg gedeeld. Om te beginnen had ik mijn eigen pukkels om me druk over te maken. Daarbij kon Meg als mijn meesteres me bevelen uit het raam te springen en dan zou ik het ook echt moeten doen.

De trein boemelde door de buitenwijken van Washington. Het licht van de namiddagzon flakkerde tussen de gebouwen als de lamp van een oude filmprojector. Het was een prachtig moment van de dag, het moment waarop een zonnegod zijn werk afrondt, koers zet naar de oude stallen om zijn zonnewagen te parkeren om vervolgens in zijn paleis met een kelk nectar en een paar dozijn bewonderende nimfen te gaan chillen en een nieuw seizoen van *De Echte Godinnen van Olympus* te bingewatchen.

Niet voor mij, helaas. Mijn lot was een krakende stoel in een Amtrak-trein en Megs stinkschoenen om urenlang te bingewatchen.

De amphisbaena aan het andere uiteinde van de coupé maakte nog steeds geen dreigende moves... tenzij je water drinken uit een wegwerp flesje als een daad van agressie beschouwde.

Waarom stonden mijn nekhaartjes dan overeind?

Ik kreeg mijn ademhaling niet onder controle. Ik voelde me gevangen op mijn plek bij het raam.

Misschien was ik gewoon zenuwachtig over wat ons te wachten stond in New York. Na zes maanden in dit ellendige sterfelijke lichaam te hebben gezeten, naderde mijn eindspel.

Meg en ik hadden blunderend en wel de Verenigde Staten doorkruist. We hadden eeuwenoude orakels bevrijd, legioenen monsters verslagen en de onmetelijke gruwelen van het Amerikaanse openbaarvervoersysteem ondergaan. Ten slotte, na vele tragedies, hadden we in Kamp Jupiter gezegevierd over twee van de drie boosaardige keizers van het Triumviraat: Commodus en Caligula.

Maar het ergste moest nog komen.

We keerden nu terug naar waar onze problemen waren begonnen – Manhattan, de basis van Nero Claudius Caesar, Megs destructieve stiefvader en mijn minst favoriete violist. Zelfs als we er onverhoopt in slaagden hem te overwinnen, loerde er op de achtergrond een nóg grotere dreiging: mijn aartsvijand Python, die zijn intrek had genomen in mijn heilige orakel van Delphi alsof het een goedkope airbnb-accomodatie was.

In de komende dagen zou ik óf deze vijanden verslaan en weer de god Apollo worden (als mijn vader Zeus het tenminste toestond) óf ik zou omkomen in de strijd. Hoe dan ook kwam mijn tijd als Lester Papadopoulos ten einde.

Het was dus misschien niet raar dat ik me zo onrustig voelde...

Ik probeerde me te concentreren op de prachtige zonsondergang. Ik probeerde niet te malen over mijn onmogelijke to-do-lijst of de tweekoppige slang op rij zestien.

Het lukte me helemaal tot aan Philadelphia om geen zenuwinzinking te krijgen. Maar toen we het station van Thirtieth Street achter ons lieten, werden me twee dingen duidelijk: 1) de

amphisbaena stapte niet uit, wat betekende dat hij waarschijnlijk geen gewone forens was, en 2) mijn gevarenradar piepte harder dan ooit.

Ik voelde me gestalkt! Ik had hetzelfde gevoel van krioelende mieren op mijn huid als wanneer ik in het woud verstoppertje speelde met Artemis en haar Jageressen, vlak voordat ze uit de bosjes tevoorschijn sprongen en me doorzeefden met pijlen. Dat was toen mijn zuster en ik nog jonge goden waren en van dat soort simpel vermaak konden genieten.

Heimelijk wierp ik een blik op de amphisbaena en ik schrok me bijna een ongeluk. De vier gele ogen van het schepsel staarden me nu zonder te knipperen aan en... begonnen ze te gloeien? O, nee, nee, nee. Gloeiende ogen waren nooit goed.

‘Ik moet erlangs,’ zei ik tegen Meg.

‘Ssst.’

‘Maar dat schepsel. Ik moet het uitchecken. Zijn ogen gloeien!’

Meg tuurde naar meneer Slang. ‘Nietes. Ze glánzen. Trouwens, hij zit daar gewoon te zitten.’

‘Hij zit daar verdacht te zitten!’

‘Ssst!’ fluisterde de reiziger achter ons.

Meg keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. *Zei ik toch.* Ik wees naar het gangpad en trok een pruillip.

Ze klakte geïrriteerd met haar tong, maakte zich los uit haar hangmatpositie en liet me erlangs. ‘Geen gevecht beginnen,’ beval ze.

Geweldig. Nu zou ik moeten wachten tot het monster aanviel voordat ik mezelf kon verdedigen.

Ik bleef in het gangpad staan en wachtte tot het bloed weer begon te stromen in mijn gevoelloze benen. Wie het ook was die de menselijke bloedsomloop had uitgevonden, hij had slecht werk geleverd.

De amphisbaena had zich niet verroerd. Hij had zijn blik nog

steeds op mij gefixeerd. Hij leek in een soort van trance te verkeren. Misschien was hij zijn krachten aan het verzamelen voor een giga-aanval. Deden amphisbaenae dat?

Ik spitte in mijn geheugen naar feiten over het schepsel, maar vond niet veel. De Romeinse schrijver Plinius de Oudere beweerde dat het dragen van een levende amphisbaenababy om je nek je kon verzekeren van een voorspoedige zwangerschap. (Niet behulpzaam.) Het dragen van zijn huid kon je aantrekkelijk maken voor potentiële partners. (Hmm. Nee, ook niet behulpzaam.) Zijn koppen konden gif spuwen. Aha! Dat moest het zijn. Het monster was zich aan het voorbereiden om het rijtuig schoon te spuiten met een tweeledige gifbraakgolf!

Wat nu...?

Ook al had ik zo nu en dan een uitbarsting van goddelijke macht en vaardigheden, ik kon er niet op rekenen als ik er een nodig had. Het grootste deel van de tijd was ik gewoon nog een jammerlijke zeventienjarige jongen.

Ik kon mijn pijl-en-boog uit het bagagevak boven mijn hoofd pakken. Een wapen in mijn handen zou fijn zijn. Aan de andere kant zou het mijn vijandige bedoelingen laten doorschemeren. Meg zou me waarschijnlijk een uitbrander geven vanwege overreageren. (Sorry, Meg, maar die ogen glansden niet, ze glóéiden.)

Had ik maar een kleiner wapen zoals een dolk onder mijn hemd verborgen. Waarom was ik niet de god van de dolken?

Ik besloot het gangpad door te lopen alsof ik gewoon op weg was naar de wc. Als de amphisbaena aanviel, zou ik schreeuwen. Hopelijk zou Meg dan haar tijdschrift lang genoeg wegleggen om me te kunnen redden. Ik zou dan in ieder geval de onvermijdelijke confrontatie hebben geforceerd. Als de slang niks deed, oké, misschien was hij dan werkelijk ongevaarlijk. Dan zou ik echt naar de wc gaan, want eerlijk gezegd moest ik nodig.

Ik ging op weg, strompelend op mijn prikkende benen, waar-

door het er minder nonchalant uitzag dan gepland. Ik overwoog een zorgeloos deuntje te fluiten, maar herinnerde me net op tijd dat we in een stiltecoupé zaten.

Vier rijen bij het monster vandaan. Mijn hart bonsde. Die ogen gloeiden onmiskenbaar, en waren onmiskenbaar op mij gefixeerd. Het monster zat onnatuurlijk stil, zelfs voor een reptiel.

Nog twee rijen. Mijn trillende kaak en zweterige voorhoofd maakten het steeds lastiger om er nog nonchalant uit te zien. Het kostuum van de amphisbaena zag er duur en op maat gemaakt uit. Als reuzenslang kon hij zijn kleren waarschijnlijk niet zo uit de rekken halen. Zijn glinsterende huid met het patroon van bruin-gele diamanten leek niet het soort ding dat je droeg om er op een datingapp aantrekkelijker uit te zien, tenzij je boa constrictors datete.

Toen de amphisbaena in beweging kwam, dacht ik dat ik was voorbereid.

Niet dus. Het schepsel haalde met ongelooflijke snelheid uit en lassode mijn pols met een lus van zijn neplinkerarm. Ik was te verrast om zelfs maar te piepen. Als het me had willen doden, zou ik er zijn geweest.

In plaats daarvan verstrakte de amphisbaena simpelweg zijn greep, waardoor ik als aan de grond genageld bleef staan, en klampte zich aan me vast alsof hij een drenkeling was.

Hij sprak met een diepe dubbele sis die resoneerde in mijn beendermerg:

*Zoon van Hades, grottensnellers' kompaan,
Toont het duister pad naar keizers macht.
Op Nero's volk komen nu uw levens aan.*

Even abrupt als dat hij me had beetgegrepen liet hij me weer los. De spieren rimpelden over de lengte van zijn lichaam alsof hij

langzaam aan de kook kwam. Hij ging rechtop zitten en strekte zijn nekken, waardoor hij zich bijna neus aan neus met mij bevond. De gloed verdween uit zijn ogen.

‘Wat ben ik aan het...?’ Zijn linkerkop keek zijn rechter aan. ‘Hoe...?’

Zijn rechterkop leek net zo in het duister te tasten en keek mij aan. ‘Wie ben...? Wacht, heb ik de halte bij Baltimore gemist? Mijn vrouw maakt me af!’

Ik was te geschokt om iets te zeggen.

Die zinnen die hij had uitgesproken... Ik herkende het metrum. Deze amphisbaena had een profetische boodschap overgebracht. Het begon me te dagen dat dit monster misschien toch een gewone forens was, maar in bezit was genomen, gekidnapt was door de grillen van Fatum omdat... Natuurlijk. Hij was een slang. En aangezien slangen onder de grond leven, zijn ze al sinds de oudheid de spreekbuis voor de wijsheid van de aarde. En een reuzenslang zou bij uitstek ontvankelijk zijn voor orakelstemmen.

Ik wist niet goed wat ik moest doen. Moest ik hem mijn excuses aanbieden voor het ongemak? Moest ik hem een fooi geven? En als hij niet het gevaar was dat mijn radar had doen afgaan, wat dan wel?

Op dat moment suïden er twee kruisboogpijlen door de coupé, die mij redden van een onhandig gesprek en de amphisbaena van de woede van zijn vrouw, doordat ze de nek van de arme slang tegen de achterwand spietsten en hem doodden.

Ik krijste. Enkele passagiers maanden me sissend tot stilte.

De amphisbaena loste op tot geel stof, waardoor er alleen nog een op maat gemaakt kostuum achterbleef.

Ik hief langzaam mijn handen en draaide me om alsof ik op een landmijn stond. Ik verwachtte half dat een volgende kruisboogpijl mijn borst zou doorboren. Een aanval van zo'n scherpschutter zou ik onmogelijk kunnen ontwijken. Het beste

wat ik kon doen was er niet dreigend uitzien. Daar was ik goed in.

Aan het andere eind van de coupé stonden twee kolossale gedaanten. De ene was een *Germanus*, te oordelen naar zijn baard en onverzorgde vlechten, zijn wapenrusting van dierenhuid en zijn scheenplaten en borstschild van imperiaal goud. Ik herkende hem niet, maar ik had de laatste tijd te veel van zijn soort ontmoet. Ik wist precies voor wie hij werkte. Nero's mannen hadden ons gevonden.

Meg zat nog steeds, met haar twee magische gouden *sicae* in haar hand, maar de Germanus hield de kling van zijn breedzwaard tegen haar hals, als aanmoediging om vooral te blijven zitten.

Zijn metgezel was de kruisboogschutter. Ze was nog groter en zwaarder dan hij en droeg een uniform van een Amtrak-conducteur waar niemand intrapte – behalve blijkbaar alle stervelingen in de trein, die de nieuwkomers geen blik waardig keurden. Onder de conducteurspet van de schutter waren de zijkanten haar schedel kaalgeschoren en de weelderige bos bruin haar in het midden hing in een dikke vlecht over haar schouder. Haar shirt met korte mouwen spande zo strak om haar gespierde schouders dat ik vreesde dat de epauletten en het naambordje er elk moment af konden ploppen. Haar armen waren bedekt met tatoeages van in elkaar grijpende cirkels en om haar nek zat een dikke gouden ring – een *torque*.

Die had ik in geen eeuwen meer gezien. De vrouw was een Galliër! Het besef klemde zich als een ijzige hand rond mijn maag. In de dagen van de Romeinse Republiek waren de Galliërs nog gevreesder dan de Germani.

Ze had haar dubbele kruisboog alweer geladen en richtte hem op mijn hoofd. Aan haar riem hing een verzameling andere wapens: een *gladius*, een knuppel en een dolk. Ja hoor, zij had wel een dolk.

Zonder haar ogen af te wenden bewoog ze haar kin met een ruk naar haar schouder, het universele teken voor *Hier komen of ik schiet je dood*.

Ik maakte een inschatting van mijn kansen om het gangpad door te stormen en onze vijanden te tackelen voordat ze Meg en mij hadden gedood. Nul. Mijn kansen om angstig weg te kruipen achter een stoel terwijl Meg met beiden afrekende? Iets groter, maar nog steeds niet best.

Met knikkende knieën liep ik het gangpad door. In het voorbijgaan keken de sterfelijke passagiers me fronsend aan. Ze dachten waarschijnlijk dat mijn kreet een stiltecoupé onwaardige verstoring was geweest en dat de conducteur me nu op het matje riep. Het feit dat de conducteur een kruisboog had en zojuist een tweekoppige slangachtige forens had gedood, leek niet tot hen door te dringen.

Ik kwam bij onze rij en wierp een blik op Meg, deels om te zien of ze oké was, deels omdat ik nieuwsgierig was waarom ze niet had aangevallen. Alleen een zwaard tegen haar keel houden was meestal niet genoeg om Meg tegen te houden.

Ze staaarde in shock naar de Galliër. ‘Luguselwa?’

De vrouw knikte kort, wat me twee verschrikkelijke dingen vertelde. Ten eerste: Meg kende haar. Ten tweede: Luguselwa was haar naam. Terwijl ze Meg aankeek, nam de woestheid in de ogen van de Galliër een paar streepjes af, van *Ik ga iedereen nu doodmaken* naar *Ik ga zo meteen iedereen doodmaken*.

‘Ja, Zaailing,’ antwoordde de Galliër. ‘Nu je wapens wegdoen voordat Günther zich genoodzaakt ziet je hoofd af te hakken.’